

която самъ вадѣше отъ единъ кладенецъ затворенъ вжтрѣ въ палата, отъ който той държеше ключа. И съ сичко че имаше толкози довѣріе на Астрабея, но и отъ нея са пазяше; той я караше тя първа да ѣде и да піе отъ сичкото предложено на трапезата за да не бы да бжде отровенъ безъ нея, и да нема тя надѣжда да живѣе повече отъ него. Но тя испи противуядіе, което една стара бабичка, позла отъ нея, и сводница въ любовитѣ ѝ, бѣ ѝ доставила; подиръ което тя никакъ не са побоя да отрови царя.

„Ето какъ го тя извърши. Въ минутата, когато щѣхъ да поченѣтъ ѣденъето си, тѣзи бабичка за която поменѣхъ похлопа на вратата. Царьтъ, който постоянно са боеше за да не го убійтъ, стреснѣ са, и са затече за да види да ли сѣ вратата добрѣ заключены. Бабичката са оттегля. Царьтъ смутенъ и като не знаеше какво да помисли за туй което чу, не смѣяше да отвори вратата за да са научи. Астрабея го раздумва, ласкае, и го кани да яде; тя бѣ вече хвърлила отрова въ златата му чаша когато той бѣ отишълъ къмъ вратата. Пигмаліонъ, по обыкновеніето си, принуди я тя първа да піе; тя пи безъ боязнь, увѣрена на дѣйствието на противоядіето. Пи тоже и Пигмаліонъ но тосъ часъ му принадлеж.

„Астрабея, която познаваше че той е способенъ да я убіе при наймалкото подозрѣніе, наченѣ да си кже са дрехитѣ, да си скуби коситѣ, и жално да вика; тя пригърташе умирающия царь, стискаше го въ пригръдкитѣ си; тя го обливаше съ потокъ отъ сълзы, защото сълзитѣ бѣхъ нарѣчны на тѣзи коварна жена. Найподиръ, когато видѣ че силитѣ на царя са исчерпахъ, и него въ предемъртны мѣченія, отъ страхъ да не бы да са продигне и я насили за да умрѣ съ него, тя мишъ отъ милваніята и отъ найнѣжнитѣ знакове на любовь въ найзвѣрска ярость: тя са хвърли на врата му и го одуши. Туй извършено, тя изважда отъ прѣста му царскія прѣстень, зема отъ главата му діамата, и призовава Іоазара, комуто предава и двѣтъ. Тя мисляше че сичкитѣ ѝ привърженцы ще одобриѣтъ дѣлото ѝ, и че любовникътъ ѝ ще бжде провъзгласенъ за царь. Но угодителитѣ на желаніето ѝ бѣхъ человекы ничтожны